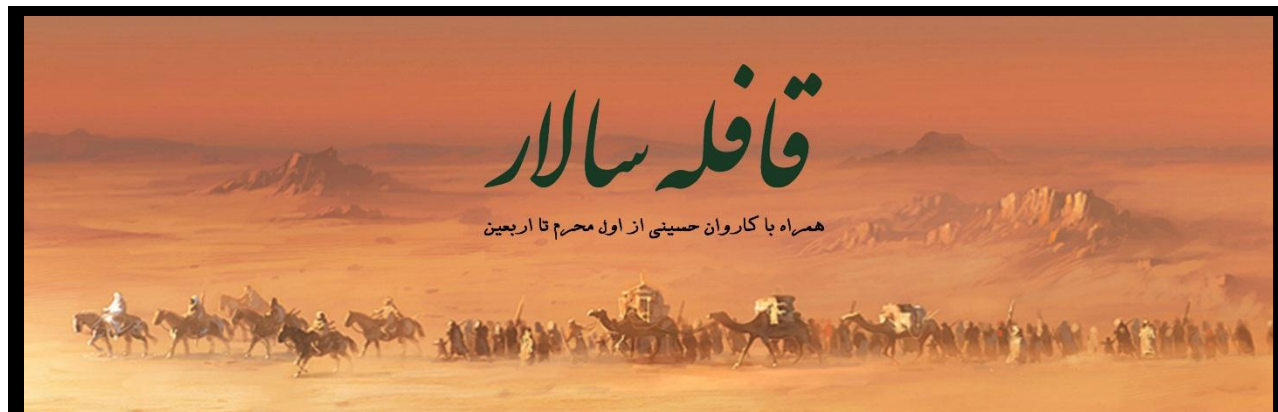

قافله سالار

همراه با کاروان حسینی از اول محرم تا ربیعین

چهارم محرم

در آستانه‌ی خیمه نشسته بود و نگاه به آسمان پُرستاره داشت.
زینب پُر اشتیاق خود را به او رساند.
گفت: ابوالفضل، کجا سیر می‌کنی؟ فقط جسمت اینجاست.
عباس گفت: حال غریبی دارم.
گفت: به خواهرت نمی‌گویی؟
عباس به وجد آمد و با اشتیاق رو به او کرد، تا ضمیر خود را عرضه کند.
گفت: چند شبی است احساس می‌کنم محیط اطرافمان وسیعتر شده.
آنانی که دل به کوفه بسته بودند، با خبر شهادت مسلم بن عقیل رفتند،
و آنانی که به امید ظفر آمده بودند، با ورود به کربلا ترک‌مان کردند.
اکنون، ما مانده‌ایم و یک آسمان، ما مانده‌ایم و عاشقان مولایمان.
گویی کسان بیشماری از دل آسمان، از زمانهای دور و نزدیک سرک می‌کشند،
و وفاداری خالصانه خود را به مولایمان ابراز می‌کنند.
لحظه‌ای سکوت کرد و نگاهش به زینب خیره ماند.
گفت: بانوی من، حال چنین کسی چگونه است؟
زینب تبسمی کرد و بر پیشانی برادر بوسه زد.
گفت: به تو غبطه می‌خورم عباس.
عباس با لبخندی پُر مهر، دست او را بوسید.
گفت: غبطه به حال من؟ شما که از مکه تا کربلا، هم نشین مادران فاطمه‌اید؟!!

مجتبی فرآورده